

med de sex Kanoner, saaledes at de ikke faae dem, men svigter dette Haab, saa har man jo de to Kanoner tilbage. Jeg havde været bestemt paa rent og stærkt at sige Nei til disse to Kanoner, men under Diskussionens Gang kan man jo undertiden forandre sin Opfattelse, og jeg kan ikke negte, at dengang det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) havde Ordet, var jeg nærvædt at blive overbevist, thi den kolossale Dumbhed, som han gjorde det til, dersom man vilde gaa ind paa at bevilde de to Kanoner og ikke de sex, var nærvædt at overtale mig om, at det dog maatte være rigtigt at stemme for de to; men efterat jeg nu har hørt den ærede Ordfører, er jeg bleven betagen denne Tvivl, og jeg vil derfor ikke stemme for dem; det Høieste, som jeg kan gaa til, er at lade være at stemme, thi jeg ønsker oprigtig talt ikke, at de blive bevilgede. Jeg veed meget godt, at man kan sige: Ja, men det er dog værre at faae de sex. Ja, i finantsiel Henseende er dette ganske vist værre, men i politisk Henseende er det Gode som Gode, og jeg skjønner derfor ikke, at der er synderlig Forskjel, men jeg vil gjøre de Herrer opmærksomme paa — og det er noget af det Rigtigste, som den ærede Ordfører har sagt — at, naar man er gaaet ind paa de to Kanoner, saa har man, i det Mindste efter min Betragtning, til en vis Grad godkjendt Principet. (Høgsbro ryster paa Hovedet) Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, og jeg kan ikke undre mig over, at han har en anden Opfattelse af dette Spørgsmaal end jeg, men dette er nu min Opfattelse. Det er jo en bekendt Sag, at Paaskerferien har lagt sig imellem 2den og 3die Behandling af Kanonbevillingen; jeg har i denne Mellemtid haft god Leilighed til at komme i Berøring med ikke saa faa Mennekter baade i By og paa Land, og jeg har nu den glædelige Hilsen at bringe, at jeg ikke har hørt en eneste Bemærkning blive fremsagt til Forsvar for disse Kanoner. Jeg har tvertimod hørt, at man har udtalt sin store Forbauselse over, at det danske Folkething dog kunde komme til at foreslaa en Bevilling af den Art, som her er foreslaaet, og der er intet politisk Spørgsmaal, som i de senere Aar i den Grad har vaakt Forbauselse — idetmindste ikke i den Egn, hvor jeg kommer i Berøring med Folket — som netop dette Spørgsmaal. Dette er for mig en Hovedgrund til ikke at ville betage de Herrer, som nu vilde stemme Ja til de sex Kanoner — eller rettere sagt Nei til det Forslag, som er opstillet af det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds og de Medlemmer af Udvalget, som bestandig have bestridt de sex Kanoner — den Fornøielse fremdeles at blive staaende, som de nu staa. Som sagt, det Høieste, som jeg kan gaa til, er at lade være at stemme. Endnu har jeg nogle personlige Bemærkninger at gjøre, men jeg har stadig den Sorg, at jeg ikke kan rette dem

direkte til den ærede Ordfører, da han jo er gaaet sin Vej. Dette forhindrer mig imidlertid ikke i alligevel at fremsætte dem; den ærede Ordfører sætter jo ofte saa megen Pris paa at faae adskillige Ting til at staa i Lidenden, og saa kan det jo ogsaa nu, til Trods for, at den ærede Ordfører ikke kan høre det, være min private Fornøielse at faae det til at staa i Lidenden, som jeg vilde have, at han skulde høre. Den ærede Ordfører var ved Mødets Begyndelse meget vred over det Vædringsforslag, som er opstillet over Forskaffelsen af de sex Kanoner. Ja, det er vistnok længe siden, at den ærede Ordfører har sagt Noget saa sandt som dette. Jeg betvivler ikke hans Brede. Det havde jo været meget rart, om denne vigtige finantsielle og politiske Sag stikende havde passeret 3die Behandling, og intet Ord var blevet talt derom, men hvis det havde været omvendt, og det havde været den ærede Ordfører, som havde staaet paa det Standpunkt, som vi staa paa, saa betvivler jeg meget, at han vilde have fundet det rigtigt at lade en saa vigtig Sag ligge, og ikke optage den igjen til 3die Behandling. Desuden kunde jeg nok ønske — thi jeg har jo lige saa megen Erfaring som den ærede Ordfører med Hensyn til, hvad der tidligere har været Pragis i Sager af denne Bestaffenhed — at den ærede Ordfører vilde vise mig et eneste Sted, hvor man, naar man har haft saa god Grund dertil som her, og naar der har været saa mange Medlemmer, som ved 2den Behandling stemte derimod, som Tilfældet har været her, har undladt atter at opstille Spørgsmaalet til 3die Behandling. Den ærede Ordfører rettede en overordentlig hjertelig Tak til den høitærede Krigsminister. Ja, det er han stærkt i, han fremsatte jo ogsaa adskillige Tak ved 2den Behandling, og nu fremkommer han igjen med en Tak ved 3die Behandling. Jeg vil ikke sige, det skurrer mig i Ørene, det er mig lige meget, enten han talter eller ikke; men jeg kan ikke forstaa, hvad der er at takke for. Jeg vil spørge: Er det ikke enhver Ministers ligesom ethvert Medlems Pligt, naar han vil indbringe Noget i denne Sal til Overveielse og Vedtagelse, da at ledsage det med saa gode og gyldige Grunde, som han er istand til, og jo bedre de ere, jo bedre er det for Sagen. Jeg indser ikke, at der er noget saa Særligt at takke for. Som sagt, jeg finder det fuldstændig paa sin Plads. Jeg kan forstaa, at den ærede Krigsminister fremkommer med alle de Grunde, han har til sin Raadighed. Men jeg kan paa den anden Side ikke forstaa, at der er kommet en saa ubetvingelig Lyft over den ærede Ordfører til at være i Overensstemmelse med de Herrer Ministre paa et hvilket som helst Punkt, hvor der kan være Tale derom. Det er en Fornøielse at se den Beliville, hvormed han modtager enhver Ting, der kommer fra denne Regjering, som han rigtignok havde en anden Mening om i tidligere Dage; men saaledes kan